

Sygnatura akt VI Ka 191/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

SSO Marcin Mierz

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 r.

sprawy **R. K.** ur. (...) w B.

syna K. i T.

oskarżonemu z art. 288§1 kk, art. 190§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 listopada 2013 r. sygnatura akt IX K 1116/11

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. uchyła punkty 1, 3 i 5 zaskarżonego wyroku i sprawę R. K. o zarzucony mu czyn z art. 288 § 1 kk przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania;
2. zmienia punkt 4 uznając, że rozstrzygnięcie oparte o art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk odnosi się do kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 2;
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Sygn. akt VI Ka 191/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 listopada 2013 r. (sygn. akt IX K 1116/11) apelację wniósł oskarżony R. K..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu, a także błąd polegający na odmowie powołania rzeczoznawcy biegłego sądowego oraz odmowy powołania świadków obrony K. M. i odmowy ponownego przesłuchania J. G., M. K., D. W. przez adwokata który to dołączył do rozprawy po zmianie kwalifikacji czynu na wniosek sędziego, uznanie zeznań A. K. i P. J. za niewiarygodne.

Stawiając powyższy zarzut, apelujący wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach i umorzenie postępowania ewentualnie o
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Konsekwencją wniesienia apelacji i podnoszonego w niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jest uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z art. 288 § 1 k.k. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem nie są zdaniem Sądu odwoławczego całkowicie pozbawionymi słuszności zastrzeżenia skarżącego co do oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku i nie ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. W pozostałym zakresie apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała.

W akcie oskarżenia zarzucono R. K. popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 5 czerwca 2011 r. w G. przy ul. (...), poprzez kopanie nogą dokonał uszkodzenia drzwi przesuwnych samochodu dostawczego marki F. (...) o nr rej.(...), powodując ich wgniecenie, czym spowodował straty w łącznej kwocie 6406,44 zł na szkodę J. G.. Opis czynu zaprezentowany w akcie oskarżenia został w całości zaaprobowany przez Sąd Rejonowy. Zauważyć trzeba, iż w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał, iż pokrzywdzony uzyskał w autoryzowanym serwisie wycenę kosztów naprawienia szkody na 6406,44 zł, natomiast samochód został naprawiony w nieautoryzowanym serwisie za kwotę 6400 zł, dlatego też na mocy art. 46 § 1 k.k. w wyroku zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłacenie kwoty 6400 zł na rzecz pokrzywdzonego J. G.. Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego oraz kalkulację naprawy dokonaną przez (...) Sp. z o.o. (k. 7 – 9). Ocena wysokości szkody dokonana przez Sąd Rejonowy jest pobeżna.

Z doświadczenia życiowego wynika, iż różnice pomiędzy wyceną szkody dokonaną w autoryzowanym serwisie i nieautoryzowanym serwisie z reguły są znaczne. W niniejszej sprawie różnica ta wyniosła zaledwie 6 zł 44 gr. Zatem należało dokładnie ustalić jaki faktycznie zakres prac dokonano przy naprawie samochodu i czy były one bezpośrednio związane z czynnościami oskarżonego. Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżony kopał w drzwi przesuwne samochodu. Bezpośrednio po zdarzeniu nie dokonano oględzin uszkodzonych drzwi jak również nie dysponowano odpowiednią dokumentacją fotograficzną, zatem w chwili obecnej jedynie na podstawie zeznań świadków można odtworzyć rodzaj uszkodzeń i ich rozmiar. W związku z powyższym Sąd powinien był dołożyć staranności by rozpytać świadków na tą okoliczność, a zwłaszcza uzyskać od pokrzywdzonego informacje gdzie został naprawiony samochód, a następnie przesłuchać właściciela warsztatu na okoliczność z jakimi uszkodzeniami pojazd został oddany do warsztatu i jakie prace zostały przeprowadzone. W przypadku gdyby pokrzywdzony dysponował fakturą za naprawę powinien ją przedłożyć Sądowi. Pokrzywdzony złożył do akt kalkulację naprawy z (...) Sp. z o.o. – jednakże zawarte tam pewne koszty dodatkowe np. zabezpieczenie antykorozyjne podwozia z materiałem klejącym i uszczelniającym prawdopodobnie nie mają związku z zachowaniem oskarżonego.

Powoływanie biegłego rzeczoznawcy na obecnym etapie nie jest konieczne, jednakże nie można wykluczyć, iż Sąd nie zdoła zweryfikować zeznań pokrzywdzonego i w takim wypadku należałoby dopuścić dowód z opinii biegłego. Sąd Rejonowy powinien skoncentrować się na rzetelnym ustaleniu wysokości szkody w zakresie czynu z art. 288 § 1 k.k. zarzucanego oskarżonemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, winien poddać dowody zgromadzone w sprawie dogłębnej i wnikliwej analizie po dokonaniu ustaleń faktycznych. Ocena dowodów

powinna uwzględniać kryteria logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocenione w ten sposób dowody powinny stać się podstawą kategoriycznych ustaleń co do stanu faktycznego i dopiero z takich ustaleń wyciągnięte zostaną wnioski co do winy bądź niewinności oskarżonego.

Nie przesądzając w obecnej chwili ostatecznego rozstrzygnięcia nin. sprawy w żadnym kierunku, stwierdzić trzeba, że dla wydania trafnego orzeczenia koniecznym jest skoncentrowanie postępowania dowodowego na szczegółowej analizie zeznań pokrzywdzonego w powiązaniu z dokumentacją którą przedstawi z warsztatu w którym został naprawiony samochód.

Apelacja oskarżonego w pozostałym zakresie w jakim domagała się zmiany wyroku bądź uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania na uwzględnienie nie zasługuje. Niezrozumiały jest wniosek o umorzenie postępowania, w treści apelacji oskarżony nie wskazuje w oparciu o który przepis postępowanie na tym etapie należałoby umorzyć.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy w tym zakresie i pełny przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie dochodząc w konsekwencji do trafnych i logicznych wniosków. Ustanowienie w sprawie obrońcy z wyboru nie może stanowić okoliczności nakazującej Sądowi powtórzenie wszystkich czynności, które do tego momentu zostały przeprowadzone. Jeśli obrońca dostrzegł pewne braki w przesłuchaniu świadków to powinien szczegółowo przedstawić Sądowi czego one dotyczą i jakie w związku z tym zamierza zadać świadkom pytania. Obrońca jedynie zawniósł o powtórzenie czynności jednakże nie wykazał na jakie okoliczności mają być przesłuchani, które wcześniej nie zostały wyjaśnione. Słusznie zatem Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie uwzględnił tegoż ogólnikowego wniosku obrońcy oskarżonego, który w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia toczącego się postępowania. Ponadto należy zauważyć, iż Sąd uprzedził o zmianie kwalifikacji prawnej na rozprawie w dniu 13.11.2013 r. i wówczas strony nie złożyły żadnych nowych wniosków dowodowych. Obrońca zaś został ustanowiony w sprawie 19.11.2012 r. (pełnomocnictwo k. 77)

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera argumentów, które mogłyby podważyć trafność rozumowania Sądu Rejonowego. Sprowadza się ona właściwie wyłącznie do negacji oceny dowodów dokonanej przez Sąd Orzekający, przy czym nie wykazuje skarżący czym uchybił ów Sąd w przeprowadzonej ocenie, w wyprowadzonych wnioskach kryteriom logicznego rozumowania i zdrowemu rozsądkowi.

Trafnie Sąd meriti przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Słuszne są wywody Sądu Rejonowego dotyczące uzasadnienia kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i w pełni zasługują na aprobatę.

W przekonaniu Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie ma dostatecznych podstaw do kwestionowania poczynionych przez Sąd merytorycznych ustaleń w kwestii winy oskarżonego oraz przyjętej przez ten Sąd kwalifikacji prawnej czynu mu przypisanego.

O rażącej niewspółmierności kary można mówić wówczas, gdy suma zastosowanych wobec oskarżonego kar i środków karnych nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, nie realizuje celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, jak też nie uwzględnia celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec sprawcy. Taka sytuacja nie miała, zdaniem Sądu Okręgowego, miejsca w rozpoznawanej sprawie, albowiem rozstrzygnięcia Sądu meriti były w zaskarżonym zakresie adekwatne w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, nadto – spełniały wymogi prewencji tak indywidualnej, jak i generalnej. Wymiar kary uwzględniał również szczególne dyrektywy wynikające z przepisów prawa, a to: motywację sprawcy i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Uzasadniając przyjęty w zaskarżonym wyroku wymiar kary należy mieć na względzie okoliczność łagodzącą w postaci dotychczasowej niekaralności oskarżonego.

Tak kształtowana kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także cele w zakresie kształtowania świadomości społecznej.

Wobec powyższego orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.